

Bestemmelser ere imidlertid ikke optagne i Forslaget, idet der dels ikke antages at være nogen Trang til dem, dels, paa den anden Side, Negler i den ommeldte Retning formentlig ikke vel vilde lade sig passe ind i vor gældende Ret, i hvilken ingen almindelige Negler findes givne enten om Fremgangsmaaden ved eller om Virkningen af Boldgift.

Hvad for det første det sidstnævnte Punkt angaar, saa kan efter vor Ret en Boldgiftskendelse ikke, som Skyldgrundlag, stilles ved Siden af en Dom. I mange Tilfælde svigter allerede mere eller mindre den ydre Sighed med en Dom, nemlig hvor Kendelsen ikke angaar Forbringeren i dens Helhed, men kun afgør et enkelt Punkt, f. Eks. Forstaaelsen af en Bestemmelse i den Kontrakt, hvorpaa den hviler, om et leveret Vareparti har haft visse Egenstaber, Ansættelsen af en Tings Værdi eller en Iket Skades Størrelse. Skulde saadanne Tilfælde holdes ude af Bestemmelsen, er herved at bemærke, at Grænsen mellem slige Tilfælde og dem, hvor Boldgiftskendelsen gaar ud paa (og skulde gaa ud paa) at afgøre, at og hvad der skyldes, vilde blive meget usikker. Men rent bortset herfra, saa svigter i det hele Sammenstillingen med en Dom paa et væsentligt Punkt. Dommen binder som saadan og afkræver ethvert Spørgsmaal om, hvorvidt der var nogen Forpligtelse, og hvilken; det gør derimod en Boldgiftskendelse ikke. I enkelte særlige Forhold er Udpantningsret hjemlet for Fordringer, som grundes paa Kendelse af visse Boldgiftsmænd, der have en offentlig Bemyndigelse, (Udpantningslov 1873 § 1 Nr. 2, jfr. f. Eks. Afsløsningslovene af 4de Juli 1850 § 2); men fra disse Tilfælde kan her ses bort allerede af den Grund, at de særligt ere inddragne under tre Aars Forældelsen ved Forslagets § 3 Nr. 3, jfr. ogsaa Nr. 2. Bortset fra disse Tilfælde er der kun en enkelt Kombination, hvor en Boldgiftskendelse umiddelbart kan blive Grundlag for Eksekution, nemlig hvor den grunder sig paa et offentligt Forlig, for saa vidt nemlig her Eksekutionen vil blive en Eksekution af Forliget. Ellers ere Boldgiftskendelser ikke eksigible; men Kreditor maa, for at sætte det Krav igennem, som Boldgiftskendelsen tillægger ham, indtale det ved Retten. Under en saadan Sag vil Boldgiftskendelsen ikke — saaledes som Tilfældet vilde være med en Dom — afgive et i sig tilstrækkeligt Søgsmålsgrundlag; men Kreditor maa, som Grundlag for sin Paastand, i Forbindelse med Boldgiftskendelsen paaberaabe sig det Skyldgrundlag, som i Forvejen forelaa. Og

Indstævnte har paa sin Side ubestaaen Afgang til under Sagen at fremsætte enhver Indsigelse, som gaar ud paa, at Boldgiftskendelsen af en eller anden Grund ikke er forbindende for ham, saa vel som enhver Indsigelse, som Boldgiftskendelsen, dens Gyldighed forudsat, ikke vilde sjerne. I førstnævnte Henseende kan det saaledes tænkes, at han vil gøre gældende, at der overhovedet ikke har foreligget nogen bindende Vedtagelse af Boldgift; eller at en Vedtagelse, som herom var truffen, ikke længere bandt ham eller ikke omfattede en Situation som den foreliggende; eller at Boldgiftskendelsen er uforbindende for ham paa Grund af Uregelmæssighed i den Fremgangsmaade, der er fulgt ved Udmeldelsen af Boldgiftsmænd eller ved Sagens Behandling og Paatendelse.

Det anførte viser formentlig, at der ikke i vor Ret er Plads for en Regel gaende ud paa, at i ethvert Tilfælde, hvor der er kommet til at foreligge en Boldgiftskendelse, bliver der fra dette Tidspunkt at regne en ny Forældelsesfrist. Og hvad særlig angaar de Fordringer, for hvilke Forældelsesfristen, naar de støttes alene paa det oprindelige Skyldgrundlag, er tre Aar (jfr. navnlig Forslagets § 3 Nr. 1), vil det anførte formentlig ligeledes vise, at det er langt fra, at den blotte Omstændighed, at der er kommet til at foreligge en Boldgiftskendelse, ordentligvis vil betage Forbringeren de Egenstaber, som have ledet Loven til at undergive Fordringer af den omhandlede Art og Drindelse en kortere Frist. Dette vil en Boldgiftskendelse i det hele næppe kunne gøre udenfor saadanne Tilfælde, hvor den er bleven til paa Grundlag af en Aftale, som er truffen, efter at Tvist var opstaaet, og næppe heller i ethvert Tilfælde af sidstnævnte Art, jfr. f. Eks. at den hele Boldgift bestaar i, at Parterne forelægge deres Tvist for en tilstedeværende Tredjemand, som saa paa Stedet udtaler sin Dom. Af det her udviklede følger fremdeles, at der heller ikke i vor Ret vil være Plads for Negler om, at Sværkættelse af udenretslige Skridt sigtende til at faa en Boldgiftskendelse tilvejebragt, skal, naar de begyndes inden Forældelsesfristens Udløb, holde Afgang aaben til, uanset Fristens Udløb, at saa en bindende Kendelse affaag, eller om, at saadanne Skridt, hvor Boldgiftskendelse ikke opnaas, skulle holde Afgang aaben til indenfor en kortere Frist (jfr. § 11, andet Led) at begynde Paatale ved Retten. Da vi ingen Lovregler have om Fremgangsmaaden ved Boldgift, vilde Regler som de her nævnte hos os ogsaa komme til i høj Grad at savne Bestemthed.